

„Soča“ izhaja vsak potek in velja po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.40
Pol leta „ 2.20
Četrt leta „ 1.10
Pri oznanilih in tako tudi pri „pustnicah“ se plačuje za navadno tristopne vrste:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kran“, na starem trgu in v namski ulici ter v Trstu, via Casserna, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici Via Mercato 12, I., naročnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delničarji in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Slovenci!

Naš narod je neznan po svojem številu. On je sicer veja velikega in mogočnega debla slovanskega in srka iz njega redilni sok za svojo življenje in svoj razvoj; a nemile več stoletij obstoječe okoliščine so izpodrezale že precej čutiljivo naravno našo zvezo s tem deblom. Potisnjeni daleč na zapad, odtrgani od svojih severnih bratov, ter obdani skoro od vseh strani od tujih narodov, katerih šege in navade, značaji in svojstva se bistveno razločujejo od naših, moramo Slovenci bojovati neprenehljiv boj za narodni svoj obstanek.

Sreča nam v minulosti ni bila mila. Mnogo prelepe zemlje, katera je bila last naših pradedov, izgubili smo za vedno. Obširnejša je ta izgubljena zemlja, ko naša sedanja domovina. Tuji narodi, po številu močnejši, bojeviti in brezobzirni, porivali so se čedalje globoče v slovensko ozemlje, v tem, ko se je tih, miroljubni Slovenec umikal ter jim prepuščal zemljo, katero je obdeloval, selišča, katera si je postavil. Če je pa na svojej zemlji ostal, tedaj je kmalu izgubil narodno svojo individualnost in kmalu moral zamenjati sladko svojo govorico z glasovi tujimi.

Slovenci smo združeni sedaj — razen neznatnega števila beneških naših bratov — že stoletja pod žezlom avstrijskih vladarjev. Dasi vedno zvoči državi in cesarju, vedno požrtvovalni v rešnih dneh in vedno neustrašivi v nevarnih časih, nismo vendar uživali onega varstva svoje narodnosti, ko drugi narodi. Le redko kedaj se je zgodilo, da je jezik naš prihajal do pidle veljave; sicer je moral vedno umikati se tujim, narodu našemu nerazumljivim jezikom. V šolah in uradih ni bilo mesta zanj in prišlo je celo tako daleč, da se je smešil in kaznoval oni, ki se je drznil javno govoriti v slovenskem svojem materinem jeziku *) Narodnost slovenska izgubljal je čedalje več tal; čistost slovenske govorice je ginila; mišljenje slovenskega razumnštva se je potujčevalo in slovenski učnjaki pomagali so povečevati slavo tujih narodov.

*) Ko je leta 1883 neki uradnik na Kranjskem pozdravil presvitlega cesarja v svojem maternem jeziku s krepkim: živio! zadrli se je na njem neki navzočnik, kakor da bi se bil pregrešil zoper cesarja in državo.

LISTEK.

V sreči nesreča.

Prizor iz kmečkega življenja.

(Spisal P. M.)

III.

Kako je vodil Matija svojo občino, nam ve povedati zgodovina le malo. O njegovej vladi niso se skladale pesni, niti postavljali spomeniki in spominske plošče, kakor se stavijo dandanes, ako se n. pr. naredé nove orglje, ali zvonovi, ali kaj drugega. Tudi govorica ne vé mnogo povedati; delal ni cest, niti se pod njim ni razdelilo občinsko zemljišče. Ako se je v tem času — in to v teku 20 let — morda pobelila majhna cerkev ter podzidala, da se ne bil zdrenila v nižino, je bilo to najimennitnejše v njegovej dobi, če tudi je imel on kot župan pri tem le malo opraviti.

Korobača pa je doletelo razen največje časti tudi nekaj družega, kar je bilo mnogo važnejše. Po nekeji stari zlahi — sorodniku v Bog zna kolikem kolenu — podedoval je veliko dedščino. Ko je nepoznani sorodnik v velikem mestu umrl in ni zapustil dedičev, poizvedovala je sodnija po sorodnikih, in tako je staknila našega župana ter mu izročila bogato dedščino. Toliko je bilo rumenih zlatov in belih srebrnikov, da je srečni Korobač moral zapreči par volov, da je šel po denar v mesto k sodniji! Srečni časi: niti šteli niso ogromne svote, ampak na mernike se mežili podedovano bogastvo. O tem

Še le, ko je presvetli cesar Fran Josip I. dal narodom avstrijskim ustavo, popokali so tesni okovi, ki so tako neusmiljeno stiskali našo narodnost. Slovesno so tudi nam Slovincem bile v ustavi priznane iste pravice, ko drugim državljanom; slovesno je jezik naš proglašen bil jednakopraven z jezikom nemškim in italijanskim, katera sta pred tem v našej domovini uživala povsod neopravičeno prednost. — Pač se vsaj nam nasproti ni izvelo še vse ono, kar bi se bilo po jasnih besedah ustave izvesti imelo; a narod naš se je vendar probudil k novemu, veseljšemu življenju, vzbudila se je v njem samozavest, vzbudil ponos in s tem vzrasla ob jednom ljubezen do prekrasne slovenske govorice.

Že to pa je našim sosedom — (Nemcem in Italijanom) preveč. Oni, ki so doslej vedno navajeni bili uživati pred nami neke predpravice; oni, ki so v duhu videli že sočne naše ravnice, prisojna naša brda in nebotične naše gore za svojo lastnino, ne morejo so nikakor sprijazniti z mislijo, da se te sanje njihove ne izpolnijo, temveč, da bode narod slovenski vedel braniti svojo domovino; da jo bode vedel ohraniti sebi in slovanstvu. Zato so poslednja leta napeli vse moči, da bi zavirali razvoj našega naroda; začeli so pravo vojsko proti vznašajočej samosvesti njegovej; izumili so nove načrte za njegovo potujčevanje.

Sredi slovenskega prebivalstva snujejo zasobne šole, katerim je glavna naloga, odtujevati deca slovenskih starišev njihovej narodnosti, ucepjevati jej od zgodnje mladosti zaničevanje do materinega jezika in pripravljati jo tako za poznejše pripravno orožje v potujčevalne namene.

In mi, ki smo že toliko izgubili, ali bodemo mirno gledali, kako se nam jemlje kos za kosom našega sedanjega posestva? Slovenec, ozirajoč se po prekrasnih planinskih okrajih Štajerske, Koroške in Tirolske, neumečih sedaj ljubega slovenskega zvuka, mora tožno uzklkniti s slavnim pevcom „Slávy dočry“ (Slave hčeri):

„Ah tu, glej! dežele pred mojim očesom solzečim,
Nekdaj zibelka — sedaj naroda mojega grob.“

Ali bodemo res dopuščali, da se ta grob vsled naše malomarnosti razširi in da se vanj pogrezne še

zna povedati vsak starček, a še bolj živo vsaka stara babica naše vasi, če tudi menda ni nobeden in nobena zraven bila, ko so denar merili. Zagotavljajo pa, da so videli, ko so ga pripeljali. Vsa vas je namreč bila onega večera na nogah pred Korobačevo hišo.

Koliko zavisti (nevošljivosti) se je takrat vzbudilo v srcih ostalih vaščanov; kakó progrešno je mnoga mamica želela, da bi ona vsaj nekoliko rumenjakov imela za svojo hčerko, katerej bi veliko pripomogli do dobrega kosa kruha. Rumeno zlató je imelo v sebi toliko strupá, da je Korobač in njegovej družini nakopalo sovraštvo vse vasi: sosedje so iz same zavisti vedno govorili proti Korobaču ter si zabičevali, da kakó so mogli tako neumni biti, da so ga županom izvolili.

Ženske so bile take, kakor so bile povsodi in so še dandanes: če ste le dve prišli skupaj, ste vže pričeli razgovarjati so o novej dedščini. Dekleta so zavidala županovej Miciki in malim njenim sestričnam, da si bodo smele zbirati mladeničev, da jim vse druge ne bodo kos. Posebno mnogo opravila pa so imele stare žene. Čez svoje redke zobé vlačile so vse Korobačeve; pričeni od gospodarja in gospodinje do zadnjega pastirčka, da še celó bližnjih in daljnih sorodnikov niso pozabile.

Koliko se pri tacihih prilikah raztrosi med svet laži in raznih izmišljotin, znano je vsakemu. V teku nekaterih dni je narastla Korobačeva dedščina po vednih govoricah do neizrečenega števila in celó brez vragovega repa ni bilo. Vrag namreč — modrovala so „jezične babe redkih zob“ — pridobil je oni denar, brez njega ni mogoče dobiti ga toliko. In sklep vsemu temu govorjenju je bil, da Korobač in njegovi bodo še nesrečni.

oni košček narodnega življenja, kar nam ga je ostalo po tisočletnem zatiranju?

Ne, nikdar! Minoli so časi duševnega robstva in iz istega izvirajoče splošne malomarnosti. Jednako drugim prosvetljenim narodom mora tudi narod naš pokazati svojo življensko moč. In to moč-tako upamo vsaj — tudi pokaže.

Minolo je leto, odkar smo praznovali za krščanstvo in vesoljno slovanstvo jako imeuten spomin — tisočletnico blažene smrti sv. Metoda. Kakor ostali bratje naši po prostranem slovanskem svetu, tako smo tudi Slovenci proslavljali primerno ta spomin; tako smo se tudi mi hvaležno spominjali tega, kar sta sveta slovanska blagovestnika Ciril in Metod storila za nas. Poleg neustrašljivih, prepričevalno zgovornih oznanovalcev uzvišenih krščanskih resnic bila sta tudi iskrena zagovornika pravic slovanskega jezika, dobro vedoč, koliko vrednosti je materin jezik za vero in omiko. — In ta jezik, kateri sta pred več, ko tisoč leti sveta slovanska brata s plamenočo zgovornostjo branila; ta jezik, katerega sta že tisto dobo priborila veljavo, kakeršne ni imel nobeden drug tedanjih živih jezikov; ta jezik, to sveto dedščino, hočejo nam sedaj vzeti narodni naši nasprotniki! A, Slovenci! ne motimo se — za vzetim jezikom ali pa tudi kar zajedno — zastavili bi radi smrtonosno sekuro še na našo katoliško sveto vero. — Kaj je todaj naravnjejšega, kot da smo si v obrambo teh svojih svetin ustanovili družbo in da smo tej družbi v trajni spomin vplanske tisočletnice dali ime po slovanskih sv. apostolih, prvih razširjevalcih naše svete vere, ter prvih zagovornikih in braniteljih našega jezika?

Slovenci!

„Družba sv. Cirila in Metoda“ deluje pravilno od letošnjega občnega zbora, ki je bil v dan sv. slovanskih blagovestnikov dne 5. julija. O namenu te družbe ne bodemo govorili, znan je vsakemu, ki se količkaj zanima za to, kar se mej nami godi. Pomen družbe pa je velik; a izpolniti bo mogla svojo nalogo le, ako jo bode slovenski narod podpiral tako, kakor se taki družbi spodobi.

Bratje naši na Koroškem, v tem nekdanjem središču Slovenstva, nimajo niti jedne slovenske šole in

IV.

Pri Korobačevih je bilo prvi čas potem, ko so dobili novo bogatijo, vse v neredu. Gospodinja, priprosta kmetica, sama ni vedela, kaj bi si mislila o novej sreči in še manje, kako se bode odlejal pri njih obrnilo. Z gospodarjem nista sklenila nobenih posebnih in važnih sprememb, če tudi sta mnogo govorila o tem. Ostati ima vse po starem, samo takó delati jim ne bo treba, vsaj plačata lahko par dobrih poslov. Pri hrani nimata si mnogo priboljšati, kajti kmečki njih želedec ni pogrešal tudi do zdaj ničesar. Vendar, ako se bo česa potrebovalo, ne bo manjkala zakladnica, iz katere bo kaj vzeti.

Cas je tekal, nič ni rekel. V vasi je bilo vsa po starem. Korobačevi rumenjaki je niso pozlatili. Največja novica je bila, da se je uže drugo leto potem poročila Micika — županova sestra, — katera se prej niti ni marala možiti, ker je bila nekako prepričana, da ni za to. Zlati, katere jej je brat odločil v doto, usposobili so jo koj in pokrili so vse pomankljivosti tako, da jo je usnubil najbogatejši dedič v bližnjem selu, če tudi mu prej ni nikdar prišlo niti na um, da bi utegnila Mica biti njegova zakonaka družica. Imel je na izber najlepša dekleta in tudi iz najboljših hiš obširne okolice. Na vseh bližnjih in večkrat tudi oddaljenih cerkvenih škodih nosil je glavo po konci in klobuk po strani, da se je tako ločil od družih mladeničev ter da se je marsikatero dekle nehoté nanj ozelo. Več ko eno si ga je želelo, dokler si ni bil izbral onega, katero je vsem drugim upanje uničilo. A tudi to se je vacalo, kajti Korobačevi zlati iztrgali so ubogemu dekletu dražega in srca; poročil se je z Mico.

Korobač je županil odlejal, kakor doslej. Le kadar so ga opravila ropotila v bližnji trg k sodniji

vsa njihova postavna prizadevanja za narodno kolstvo bila so do sedaj neuspešna. Oni gledajo zaupljivo do naše družbe; oni za gotovo pričakujejo od nje pomoči.

Ne veliko boljše godi se bratom našim ob jesikovnih mejah na Stajerskem in Primorskem. Sveta dolžnost naša je vsem pomagati.

Dela je torej veliko. A tudi uspeh bode le in trudu primoren, ako bode družba iz slovenskega naroda dobivala podporo, kakršna je potrebna — in menda bolj od vsake druge vredna.

Slovinci!

Danes govorimo do vseh Vas. Vsak po svoje moči žrtvuje za sveto narodno stvar; vsak naj po svoji moči pripomore reševati slovensko mladino od narodne smrti.

Ze v začetku naglašali smo, da je svet naš majhen po številu. Zato pa vsacega potrebujemo za devaje tm večje dolžnosti. Naj si jih bode vsak v vesti v polnej meri. Le kedar do tega pridemo, tedaj bomo mogli reči, da je narodni naš obstanek zagotovljen.

Zato naj je ne bode šupe na Slovenakem, ki bi ne imela svoje podružnice „družbe sv. Cirila in Metoda“; naj ne bo Slovenca, ki bi ne bil član vsaj jedne podružnice!

Z združenimi močmi dosežemo usvišeni svoj smoter in v to nam pomoi Bog in sv. apostola Ciril in Metod!

V Ljubljani, dne 5. avgusta 1886.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Anton Zlegar
sapien kar.

Luka Svetec,
prvomestnika namestnik.

Ilirsko kraljestvo.

Dne 23. avgusta t. l. bo 70 let, od kar nosijo avstrijski cesarji med mnogimi zgodovinskimi naslovi tudi lepi naslov: kralj Ilirije.

Dne 23. avgusta 1816. je podpisal pokojni cesar Frano I. blagega spomina velevažni patent, s katerim je ustanovil kraljestvo Ilirijo za združene slovenske in hrvaške deželice: za vojvodino Kranjsko, vojvodino Koruško, pokneženo grofijo Goriško, mejno grofijo Istrijo, mesti Trst in Reko z obširno okolico.

Dne 1. novembra 1822 se je ločila Reka z okolico od kraljestva ilirakoga ter priklopila Ogrskemu. Rajši bi bili, da bi se bil dodal še slovenski Stajer. Potem je obsegalo kraljestvo Ilirija samo vojvodino Kranjsko, vojvodino Koruško, pokneženo grofijo Goriško-Gradiškansko, Trst z okolico in mejno grofijo Istrijo s kvarnerskimi otoki.

To kraljestvo Ilirija (mislil: Slovenija) je imelo neko skupno vlado do l. 1848. V tistem nemirnem letu, ko so hoteli vse zgodovinske spominke drobiti, razdrobila se je Ilirija na svoje posamezne deželice. Škoda za nas in za državo!

Ostalo je skupno samo še ime: kraljestvo Ilirija, kralj Ilirijo.

Ta naslov je rabil naš preavtili cesar še v tistem diplomu od 20. oktobra 1860, s katerim se je odpovedal samovladarstvu in je ustavo ali konstitucijo dovolil; ravno tako tudi v tistem patenta od 26. februarja 1861, s katerim se je dovoljena ustava v dejanje in v življenje vpeljala. Torej v dveh posebno važnih dokumentih (pismih).

Ime kraljestva ilirskega in grb so tiskali tudi na avstrijske denarje in na obligacije, dokler ni nesrečni „dvalizem“ z dovoljenjem Taaffejeve vlade teh zgodovinskih naslovov izkazal. R. I. P.

in k drugim uradnjakom, opazilo se je, da tudi uradniki z njim raje govoré ter ga več ne prezirajo tako kakor poprej, ter da si je med tržani pridobil mnogo prijateljev. Ni hodil več po trgu sam, ampak pridružil se mu je vedno kateri onih, ki navadno nimajo drugega posta, kakor da zijala prodajajo. Tistih ljudij, ki se preradi držijo laškega pregovora „doleg far niente,“ bilo je uže nekdanj v bližnjem trgu praveč. Dobili jih lahko na trgu, a še lože v krčmi. S to „gospodo“ se je nevede in nehoté seznanil Korobač in spraznil je z njo mnogi bokal, za katerega ni bilo treba „gospodom“ segati v prazen žep!

Korobač postal je v trgu domač. Le težko se je rošil prijatne družbe vsakokrat, ko je med njo zašel, ali bolje vsakokrat ko so mogli speljati ga v njo. To pa ni bilo tako poredkoma, kajti Matija je bil odslej v trgu tolikokrat v jednom meseci, kakor poprej v jednom letu. Pa kaj njemu to! Ako je trošil, je imel tudi kje jemati, in na kupu, na katerem so zlati merjem in ne šteti, ne bode in ne more biti konca. Prijateljstvo „gospode“ v trgu tudi nekaj velja.

Še šupanja ni pri tacihi okoličinah mnogo marala, ako je mož ostal mesto jeden, po dva, tri dni od doma. Odškodovala se je, ko je tisti ona šla v trg z možem ter videla, kako močno priljubljen je on in ona pri „gospodi,“ katere jima zna tako prijatno govoriti in v vsem pomagati.

S časom so „gospode“ podučili Korobačeve na domu. Potrudili so se peti, ali pa se se tudi pripeljali, če tudi je bil pot strma in jako slaba, kakor je še skoro dandanes.

(Dalje pride.)

In zdaj, ob 70. letnici, idi na grob, slovenski narod, ki ni mogel ohraniti cesarskega bisera tebi v prid namočenega, ter klič z Vodnikom pesnikom: „Ilirija ustanovi!“
A. Ž.

Dopisi.

Na levi strani Lijaka, 14. avg. — „Aj so vice!“ globoko vzhane vozni, ko se pripelje po Lijaškem polju do strmi ceste „čez hribe“ pri Panovci. (Navadno pravijo naši ljudje onemu kraju „na hribih“). Vožnja „čez hribe“ pri Ajsovici je težavna in težka vozovom se gre brez priprave. Ali pri vsi pripravi je vožnja za ljudi in živali silno nevarna in počasna; zato se imo prav pota čez hribe: „Aj so vice!“

Govorica je, da vlada misli ta strmi klanec odpraviti; ali pa pravo zadene? Govori se, da za sedaj ima v mislih le rajde in ovinke na stari črti, s čemer bi se ta dolgočasna črta le podaljšala in nikakor ne popravila.

Nujno potrebno je pred vsem drugim, da se cestna črta „čez hribe“ preloži za vselej v dolino in da se ovinki in rajde popuatijo.

Kazalo bi sedanjemu erarsko ali cesarsko cesto tako le spoljati. Ko prideš iz Goriče in imaš za seboj Bajto, na levi strani v Panovci pa čuvajevno hišo; pelji se dalje po sedanjih cesti memo brda, dokler ne prideš do doline, ki je za njim. Noter v to dolino in po njej je treba speljati cesto skozi ustje omenjenega brda in nasprotnega dol do Murenčiča pod Panovcem na Ajsovici.

Ta cestna črta bila bi po vsem položna, v zavetji; voznikom bi ne bilo treba zdihovati, sedanjih vic bilo bi za vselej konec in pot bi bila za toliko prikrajšana, da bi se po tej črti poprej prišlo na Lijak, nego po sedanji do „Novega sveta“ ali najdalje do Parkovača, kjer je sedaj šola za Starogorce, lastnina in posestvo Čeruškega poštarja. Pred vsem drugim trebalo bi potem popraviti navadne stare ceste in zagozde.

Utegnil bi morebiti kdo ugovarjati, da Panovec je erarski, cesarski, državna lastnina. Takemu opazovalcu se na kratko odgovori, da tudi cesta je državna, prav tistega gospodarja. Tudi v Trnovskem gozdu se križem delajo ceste; zakaj ne tudi po dolini v Panovci? Vrh tega vozniki plačujejo mitnino na ti cesti mestu in državi; torej smejo trjati, da se jim cesta popravi.

Občinar v imenu občinarjev.

Šebrelje, 12. avg. — Deževno vreme bilo je pred tednom dni 5. t. m. Lilo je ves dan z neba. Popoldne pridružil se je še veter, tako da smo imeli prav zimsko, mrzlo vreme. Dasi pa je bilo vnebjé mrzlo in vse pušo, bila so goraka naša srca v ljubezni, s katero smo pričakovali ob 5. pop. svojega višjega pastirja, nadvladiko goriškega. Zbrali smo se četr uro od vasi pri prvem slavoloku, ki je poždravljaj prevzvišenega z besedami: „Šebrelje verno ti sedaj poda, tu vdano ključé svojega srca.“ Okolo šeste ure približa se visoki gost se svojim spremstvom. Običajni nagovorji so izostali radi deževnega vremena. Peljali smo svojega očeta v cerkev pred Najsvetejšo, kjer so mu pevci zapeli gniljivo pesem: „Višji naš pastir.“ Po kratki molitvi spremili smo ga v župnijo. Drugi dan bilo je lepo vreme. Duhovno opravilo začelo se je ob 9. uri in je trajalo do 1 ure popoldne. Birmancev je bilo okolo osemdeset.

Milostljivi gospod ostal je še celi tisti dan pri nas in si je ogledal prijazno okolico. Tretji dan pa se je poslovil po svoji sv. maši in odšel je po težavni poti mimo cerkvice sv. Ivana, katero si je mimo gredé ogledal, na Reko in od tam čez Polico na St. Viško goro. Čuditi se je moral vsakdo vzvišenemu knezu, ki je hodil po naših težavnih poteh, kakor da bi bil to rojen. Trenotki njegovega bivanja med nami ostanejo nam nepozabljivi.

Iz Volč, 18. avg. — Kot večletni potovalco po soški dolini napotil sem se tudi letos na kratek sprehod, da se ohladim na čvrstem zraku in da se napijam izvrstne Volčanske studenčnice, katere ne samo meni, temveč tudi drugim dobro stoti, če jo večkrat pijejo. Za tako velik dar božji morajo biti ondodni prebivalci Bogu hvaležni, in bi morali pri studenci nekoliko bolj paziti na snažnost. Ne morem, da bi se omenil druge Volčanske vode, namreč Kamnice, v kateri so prav dobre po domače napravljene kopeji. Kdor se v njej koplje, čuti se vsak krat nekoliko bolj zdravega in čvrstejšega. Prijatejšega Volčanskega kraja ne bom popisoval, ker vsak, kdor je bil kdaj na Mengorskem hribečku pri cerkvi Matere božje, je nazaj gredoč ogledal si vse okolico, lep Tolmanski trg kot kinč ondotnega okraja, krasoto Volčanskega kraja in njegovega polja. Posebno lep ogled pa je pri zadnji postaji križevé poti, na Brdcih. Tu je štirinajst kapelic, od nekdanjih časov lepo zidanih, s podobami križevé poti kinčanih. To slikarsko delo

je zdaj v novič prav mojsterako izdelal gospod Tavčar iz Idrije, kateri je skoro dve leti zato potroboval. Brdce ali Kalvariji nasproti stoji spet lepa kapelica, katero imenujejo tukajšnji ljudje po domače Getze-mani.

Bil sem tudi pri sveti maši in začudil sem se, ko sem slišal tako močno in dobro ubrano petje. Bilo mi je povedano, da dvajset mladih oseb se prav marljivo vadi s pomočjo vrlega organista Karola Hvale v prostorni sobani pevskega in bralnega društva. To je popolnoma hvale vredno in dobro za napredek v katehizaciji ali moral bi se pa ta trud bolje podpreti, posebno od onih, katere dolžnost veže. Mogoče bi tudi od slavočega Tolminskega in Koboridskega polja popolnoma hvale vredne reči omeniti; pa za danes naj bo dosti.

Popotnik.

Iz Nemškega Ruta, 16. avg. — V št. 32. cenjene „Soče“ z dne 4. avg. popisuje g. dopisnik višjega pastirja kanonično vizitacijo v naših tolminskih hribih. Temu dopisu še nekatere dodatke. Zares smemo trditi, da je bil povsod sprejem knezonadškofa zelo sijajen, k čemur je veliko pripomoglo tudi krasno vreme; a še lepše bi bilo vse, ako bi bil čas ljudem pripustil naprave popolnoma dovršiti; ali žalibog da se bili prav v tistem času v naših hribih s košnjo in s smohorom (žetvo) preobloženi. Toda, kar po zunanosti ni bilo dovršeno, to je pa srce občutilo; videl si marsikacega starčka in staro ženičo solzo vesolja pretakati, ko je višji pastir zbrani šolski mladini in obilnemu številu ljudstva delil pastirski blagoslov.

V Nemški Rut priti ni ravno tako težavno in nevarno, porok temu je že to, da se je višji pastir do nekega mesta v vozu peljal: težavno se zdi sem gori priti le onemu, ki je vajen le po gladkej cesti hoditi, ali kogar kurja odesa nadlegujejo; a kdor je junak za hojo, tega pot z Grahovega v Rut ne straši niti v najtemnejši noči. Okoli 7. ure na večer 24. pr. m. naznani možen odmev topičev izpod „Sussega“ („Suho“ je v naših pečéh najvišji prostor, od koder je lep razgled proti morju; Benetke se lepo vidijo; razgled na tiroleške in švicarske planine itd.) prihod višjega pastirja se spremstvom. Četr uro od farne cerkve čakala je šolska mladina in ljudstvo, njemu načelu g. domači pastir, visocega goata, ki je že od daleč, zagledavši zbrano množico, urno raz konja stopil (do tega mesta je jahal) ter po kratkem nagovoru domačega gospoda podelil sv. blagoslov.

Veliki križ naprej, procesija se uredi, ter med gromenjem možnarjev in pritrkovanjem zvonov odideme v farco, jako lepo okinčano cerkev, kjer višji pastir nekoliko pomoli. Kolikor je bilo v naših hribih le mogoče, se je vas praznično oblekla; nobeden še tako revén bajtar ni hotel zaostati; zapazil si tukaj veliksanske maje, posebno oni pred farovžem, ki so bili olupšani z vencu, spletenimi iz samih skalnic (Edelweisse), in z zastavami.

Z zvonika vihrale so zastave: cesarska, papeževa, narodna in deželna, vsaka 12-15 metrov dolga. Vhod v cerkev kinčal je slavalok z napisom „Ave Sacerdos Magne“ (bodi pozdravljen veliki duhoven) ves s skalnicami in drugimi ovčicami okinčan. Dvajset korakov od cerkve „pri Slovencu“ postavili so občinarji tudi lep slavalok z napisom: „Pozdravljen naš višji pastir Alojz.“ Farovško poslopje tudi ni zaostalo; v sredi med visocimi smrekami viseč napis: „Srečno došli“ vpeljal je visocega gosta v stanovanje. — Da se je pri sveti maši škofovej slišalo lepo petje, to se razume; so pa naši Rutarji, kakor že omenjeno, zares vrli slavčki; toda kar je v cerkvi najlepše, so pesmi, katere poje vse zbrano ljudstvo, kar je edino pravo. Toda naj bo dovolj; le prenačaj je minul čas, v katerem smo se vsi prav srčno v Gospodu veselili, ko je bival v naši sredi višji pastir, ter občudovali njegovo ponižnost in milosrčnost. — Ura kazala je na pet in treba je bilo odpraviti se na daljno, kozjo pot tja v Stržišče.

Ljudstvo me je popraševalo in še vedno vpraša: „kedar zopet pridejo gospod first (knez)?“ in jaz jim pravim: „kadar bo zopet čas in božja volja.“ In do tistega časa in še naprej nam Bog ohrani, nam Bog varuj še mnoga leta višjega pastirja kneza in nadškofa Alojzija.

Iz hribov, 16. avg. — (Odmev.) V naših hribih in gotovo tudi marsikod drugod nahajajo se kraji, v katerih se zvok (ali glas) ne sliši prvi trenotek, ko nastane, ampak za dolgo časa potem sliši se kot odmev od nasprotnega gorskega hribov ter se zopet in zopet ponavlja enako daljnemu zámolklemu gromenju. Velikostna prikazen v tem oziru opakuje se posebno ob hudi uri, ko gromi in treska. Tudi naš milostljivi vikari pastir imel je se svojim spremstvom priliko občudovati to natavno prikazen.

Nekak odmev naj bodo tudi sledeče vrstice, posvedene njemu, ki je z božjo pomočjo ter nenavadno gorečnostjo srečno končal svoje dolgo in trudapoino apostolsko potovanje prilikom vizitacije dveh zelo goratih dekanij svoje nadškofije. Bil sem imed onih srečnih, ki so imeli čast pokloniti se svojemuzvzišenemu gospodu in očetu v sčestju kakor tudi

proti koncu teh težavnih apostolskih potij, ter občudovati njegove neopisane duševne in telesne moči. Misli sem si: to je božji upliv, ki čudapolna dela doprinaša. Sedaj je čas in prikladno, osvetiti vsaj v kratkih potezih to svetlo prikazen naših gor. Ti pa, ljuba „Soča“, za vse lepo in dobro vneto, nesi te srčne odmeve v javnost na svojih gibkih čistih valovih ter razglasi jih duhovstvu in vernemu ljudstvu.

Ne bom pisal o prisrčnih in povsem dostojnih sprejemih, katere je napravljalo ljudstvo vseh teh krajev s svetim veseljem svojemu prevzvišenemu pastirju in očetu. Ne bom omenjal hvalevredne gorečnosti dušnih pastirjev, ki so z raznimi pripravami in popravami neutrudno skrbeli za to, da bi cerkve kot lepo opravljene hiške prikazale se svojemu očetu, in ki so se trudili, da bi bili sami in verne ovčice z njimi kolikor mogoče dobro pripravljene na visoki prihod. Moje vrstice so in imajo biti le - odmev.

Najugodnejši bil je splošni utis na duhovščino in verno ljudstvo povsod, kjer se je prikazal visoki gospod s svojim milosrdnim obrazom? Prepričan sem, da govorim vsem iz srca, ako trdim, da je človeška srca očaral povsod ter si jih smagonsko pridobil. To je moč vera in apostolekega moča! Znano je o magnetu, da ima moč vleči na se železne drobce. Tako je višji pastir pritegnul na se srca svojih ovčic. Menda ni bilo srca tako trdega, da bi se ne čutilo povzdigneno in gnano k svojemu škofu in pastirju, da bi se ne bilo omešilo v zlasti pri ljubeznivih nagovorih in zveličalnih opominih do ljudstva, iz katerih je tako milo in dobrodejno odsevala vsa apostolska očetovska skrb.

Rekel je izveličar Gospod: „Ko bom povzdignoen, povlečem vse na se.“ Govoril je se vé da o povišanji na križi. Pa prašam: ali je težka, odgovornosti polna služba visocega cerkvenega dostojanstvenika v sedanjih viharnih časih kaj drugega kakor „križ“, na katerem tako rekoč za blagor duš nabit vedno umira ter se v obširni apostoleki delavnosti počasi povzija kot velika Bogu posvečena žrtva? In na tem križi pribit naš višji pastir lahko reče se svetim ponosom: „Visoko povzdignoen vas vlečem na se.“ Mari se ni videlo in čutilo vse to? -- Kjer koli se je imel prikazati mili njegov obraz, pustila sta ratar in kopač svoje drevo in matiko, kosec v strmi senožeti svojo koso, rokodelc svojo delavnico ter so pritekli pozdravit svojega nadpastirja in prejet kleče očetov blagoslov. Mnogi gnetli so se tudi okolo spovednic in prešli sv. obhajilo iz njegove maziljene roke, da niso zamudili ugodne prilike svetih odpustkov. Kratko: delavnik postal je praznik, cerkve polne vernega ljudstva povsod, kjer se je vršilo sv. opravilo. Zares: „to je smaga, ki premaga svet, naša vera!“

Ker nam naši hribi pošiljajo glas iz enega kraja v drug, „onašali so nam ob enem veselo novice, da je visoki vizitator po trudapolnih poteh, ki semtertje tudi niso brez nevarnosti, srečno in zdravo dospel iz ednega kraja v drug. Zdaj pa, ko je težavno njegovo de'o srečno dovršeno, mislim, da pišem iz srca vsem, ki so dosegli milost in obiskave, ako trdim, da se mu za toliko dobroto in požrtvanje še enkrat vsi skupej vredno in spodobno zahvaljujemo ter Boga hvalimo, da ga je iz strmih hribov arečno pripeljal na doma v mestno bivališče, kjer be nabrane skušnje in poizvedbe uporabljal v dušni blagor svojih gorskih ovčic.

Iskali smo z njim in pri njem božjega kraljestva in njegove pravice in kakor se je nadejati, Bog nam tudi v časnem navrže, ker vse prav lepo kaže. Da, viditi je celo, da po višepastirskem blagoslovu, ki smo ga obilno prejeli, vse nekako veselje pri nas raste in zori. Saj nam pa tudi dobri Bog ves čas sem daja tako ugodno vreme, kakorino si more kmet le želeti. Naj bi tudi sveti apostolski nauki obrodili najveselejši duhovni sad v vsi obilnosti!

Želimo pa, da bi višji pastir tudi od naše strani tak splošen utis seboj vzel, ki bi ga osrdeval še za nadaljne gorske poti, katerih naj bi še veliko opravil pri dobri moči! Bog naj našli prošnje duhovščine in vernega ljudstva!

J. S.

Politični razgled.

Deželni zbori, za katere so že nekateri mislili, da za nje letos ne bode časa, sestanejo se sredi meseca novembra in bodo imeli kake štiri tedne časa, da uredijo deželno gospodarstvo in ukrenejo, kar se jim bode zdelo potrebno.

Znani nemško-konservativni poslanec Lienbacher se zopet mnogo trudi, da bi nemške konservativce odcepil od slovanske desnice. Ali konservativni Nemci na to njo nič prav nečejo slišati, ker jim je jasno, da bi delali samo liberalcem na korist, ako bi desnico slabili.

Zdaj je 200 let, kar se je ogersko glavno mesto Budimpešta oprostilo turškega gospodstva. Ta zgodovinski dogodek praznuje se zdaj v Budimpešti, med ostalim tudi s zgodovinsko raz-

stavo, h kateri so vabili mnoge mestne zastope, tudi zunaj Avstrije. Monakovski in herolinski mestni zastop pa sta odgovorila, da se ne udeležita, ker so Budimpešto osvobodili sami Nemci, a ti se zdaj na Ogorskem zatirajo. To lekcijo priželimo oholim Madjarom, dasi bi prav Nemci na Ogorskem smeli najmanj tožiti o kadem zatiranju, a neavstrijskem Nemcem bodi povedano, da Budimpešto so prav tako kakor Nemci osvobodili tudi Slovani, ker jo je osvobodila avstrijska a ne nemška vojska.

Na Srbskem še vedno hajduki plenijo in zažigajo poslopja vladinih pristašev. Zanimivo je, kako ruski državnik Ignatijev sodi o Srbiji. On misli, da je Srbija moralno, gnotno in politično uničena. Srbija je nejedina v notranjem, tedaj na zunaj nikomur nevarna, sosebno zdaj, ko je ob njeno vojaško slavo. Malo moči, ki jo še ima, potrebuje, da kroti notranje nemire. Veliki dogodki, ki se pripravljajo, našli jo bodo nepripravljeno. O Bolgariji rekel je Ignatijev, da nikdo za njo ni imel večjih simpatij nego on. Bolgarski narod bil je poličan igrati veliko vlogo v Evropi, toča politiki o malo ne uničili Bolgarijo. Največ kriv je knez Aleksander, ki je bil tako bedast, da se je zvezal s Turki, z onimi Turki, ki so tako dolgo tlačili in zatirali Bolgare. Jasno je pa, zakaj knez tako postopa. V Bolgarijo je prišel z dolgovi, zdaj pa ima milijone. Knez je obogatel, Bolgarija je pa na škodi. Sedaj je Bolgarija onde, kjer Srbija, in njena bodočnost je izgubljena. Za Rusijo ni Bolgarije, dokler vlada v njej Battenberžan.

Bismark dobro čuti, da je Nemčiji Rus nevarnejši sosed nego Francoz. Zato vedno premišlja, kako bi oslabil Rusijo. Zdaj bi rad Kitajce nahujskal proti Rusom, in ko bi prišlo do vojne, prijeli bi Nemci h krati Ruse od zapada. Nemski oficirji že nekaj let vežbajo kitajske vojake. No ako bi se to zgodilo, potem Francozi gotovo ne bodo mirno gledali.

V Bruselji, glavnem mestu Belgije, napravili so, se vé da z vladinim vedenjem, delavci veliko demonstracijo. Iz vseh krajev dežele zbralo se jih je do 30.000. Potem so z mnogimi godbami marširali po glavnih ulicah do palače ministerskega predsednika. Spreved je trajal od 12. do 4. ure. Vse se je vršilo v najlepšem redu, brez najmanjšega izgreda, ker delavci so se dogovorili: Nič piti, nič razgrajati. Nosili so rudeče zastave in na prsih je imel vsak kos rudečega trakú, na pokrivalu pa košček belega papirja in na njem zapisane besede: Splošna volilna pravica. Ministerskemu predsedniku izročili so prošnjo za splošno volilno pravico in za amnestijo obsojenih delavcev. Vlada se je močno bala tega dne in je pripravila silno vojaštvo, katero pa ni dobilo nobenega dela, ker ob 6. uri so vsi vnanji delavci zopet odšli.

V Belfastu na Irskem se nemiri še niso poglobili.

V Ameriki preti vojna mej zjedinjenimi državami in Mejiko. Razpor je nastal zastran časnikarja Cutting-a, katerega so na mejikanskih tleh prijeli in obsodili na 1 leto k prisilnemu delu in 600 dolarjev globe, ker je s svojimi članki oškodoval necega mejikanskega trgovca.

Domače in razne vesti.

Rojstni dan Njegovega Veličanstva presvitlega cesarja slavil se je v sredo 18. t. m. v goriškem glavnem mestu jako svečano. Na predvečer svirala je ob 8. uri po glavnih mestnih ulicah domača godba, katero so spremljali meščani s torčami. Ob 9. uri prehodila je vojaška godba mestne ulice, po katerih je ni bilo slišati uže tri mesece razen o službenih prilikah. Drugo jutro o 5. uri naznanilo je 24 strelav iz topov z goriškega grada mestu in okolici slovesni dan. Vojaška godba prehodila je zopet mesto na vse strani. Vojaki imeli so svojo mašo posebe; vsi dostojanstveniki, oblastniki in višji uradniki zbrali so se k slovesni pontifikalni maši v prvostolnici cerkvi, katero je služil ob 10. uri prečastni in milostljivi gospod knez in nadškof goriški, in katere se je udeležilo tudi mnogo občinstva vseh stanov. Na deželni palači, na uradu o. k. okrajnega glavarstva, na mestni hiši in drugih javnih poslopih vihrale so čez dan zastave. Popoldne imeli so častniki tukajnje poudke skupno obed, pri katerem je predsednik polkovnik napil najvišjemu bojnemu gospodu, presvitlemu cesarju. Grom topov z goriškega grada oznanjal je oni slovesni trenotek. V župnijskih cerkvah v mestu in po deželi služilo se je sveto opravilo v blaginjo doželnemu vladarju Francu Jožefu I.

Cesarjev rojstni dan praznovali so po Brdih slovesno zlasti pri sedežih županstev. „Slovenski je z“ je za ta dan poslal presvitlemu cesarju addresso udanosti ter napravil zabavo na Dobravem, kolikor je ni dež zabranil, v spomin 80 letnega obstoja Avstrije kot cesarstva (od 6. avgusta 1806).

Cesarjev rojstni dan praznovali so po Brdih slovesno zlasti pri sedežih županstev. „Slovenski je z“ je za ta dan poslal presvitlemu cesarju addresso udanosti ter napravil zabavo na Dobravem, kolikor je ni dež zabranil, v spomin 80 letnega obstoja Avstrije kot cesarstva (od 6. avgusta 1806).

Slovensko narodno politično društvo „Sloga“ bo imelo prihodnji ponedeljek 28. t. m. ob 11. uri predpoludne v prostorih goriške čitalnice svoj letni občni zbor po onem dnevem redu, ki ga je „Soča“ uže objavila. Poizvedeli smo, da se rodoljubi za ta zbor jako zanimajo in da se ga udeležev v obilnem številu radi važnosti mnogih predmetov, ki pridejo na dnevni red. Uže se nam zdi, da ne bo mogoče pretresti v par urah vse tvarine, ki je odločena za občni zbor, in da bo treba marsikaj odstopiti odboru ali pa sklicati pozneje zopet izreden občni zbor. Razen onih ročij, katere je stvil odbor na dnevni red, oglasil so se tudi nekateri gg. društveniki s raznimi predlogi.

Dr. Aleksij Rojto, redni zdravnik „Slov. bralnega in podpornega društva v Gorici“, odšel je iz mesta in izostane najdalje do 15. septembra. Med tem časom bo zdravil vse društvenike ostali zdravnik dr. Lisjak. Ako bi pa tudi ta odšel, namestni društveni zdravnik dr. M. Kersovani.

Razpis službe. Za slovenski otroški vrt pri sv. Jakobu v Trstu razpisana je služba učiteljice. S to službo združena je letna plača 360 gl., ki se plačevala v mesečnih obrokih naprej, in brezplačno stanovanje. Prošnjo, katero je priložiti kratni list ter spričevala o posobnosti in pravosti, naj se pošiljajo najdalje do 5. septembra t. l. vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Drobne novice. V Ritterjevi papirnici v Podgori odjedel je neki delavec uho nadzorniku šidu Luzzattu. Luzzatta pošal je Ritter v svojo palačo, delavca pa kdo drug k sv. Antonu. Vseled tega med izvoljenim ljudstvom velik strah. -- Časniki pišejo, da po neki novi naredbi ministra za deželno brambo bodo imeli deželni bramborci ali strelci primorski, to je batalijoni št. 72 Trst, 73 Pazin in 74 Gorica, tudi letos orožne vaje po navadi, pa tako, da tisti strelci, ki so zunaj Primorskega, bodo klicani k tim zunanjim batalijonom, v katerih okoliših imajo svoje sedanje stanovanje. Nam se zdi ta vest neverjetna, kajti kolera se na Primorskem vedno bolj širi in v imenovanih batalijonih, ki imajo mnogo mož v Trstu pri delu ali v raznih službah, bi skoro gotovo nastala. Dokler ni varno dovoliti božje poti, procesije, obhoda, veselice in zabave, zdi se malo primerno, da bi se zbiralo na stotine mož k vajam in k takemu življenju, ki ne daje najboljšega poročstva proti koleri. Odgovornost bila bi velika, ako bi se po orožnih vajah kolera razširila ali ako bi naši batalijoni, še tudi imajo mnogo možta, zgubili mlade moči, ki so deželi in cesarju potrebne. -- Goriška nadškofija bo imela letos šest novomašnikov in ti so št. gg.: Moškát Franc iz Novakov, Štrekelj Eduvard iz Gorjanskega, Razpet Franc iz Cerku, Rossi Franc iz Grada, Tabaj Andrej iz St. Andreža in Janez Vidmar z Dole. -- Duhovne vaje bodo trpele drugi teden od ponedeljka zvečer do petka zajutra. -- Notarji so imenovani: za Trst Viktor Vesel in dr. Anton vitez Volpi, v Piranu dr. Miha Depangher, v Gradišči Aristid Costantini. -- V Trstu bili so neredi na predvečer cesarjevega rojstnega dne. Slišali so se navadni nelojalni klici, vsled česar je množica razbila okna uredništva dveh listov ter žugala pred hišo telovadnega društva. Policija je nemir zadušila in nekatero zaprla.

Družba sv. Cirila in Metoda prav lepo napreduje. Nasprotniki narodne omike in neravnih pravic slovenskega naroda se radi tega penijo od jezic „Neue freie“, „Tagespost“, „Corriere“, „Francia“ javljali so, da namerava družba segati čez državno mejo, da bi izbudili pozornost visoke vlade na to društvo, kakor da bi vlada mižala in da bi ne imela odprtega očesa za vse, kar pospešuje probujenost in zavednost slovenskih državljanov. Družbin odbor izdal je na vse Slovence prekrasen oglas, ki ga podajemo svojim čitateljem v polnem obsegu na drugem mestu. Društvo je sklenilo, da se napravi v Trstu otroški vrt (Kindergarten, uradni zazaemek -- otroško zavetišče je Kinderbewahranstalt in se bistveno loči od vrta). V ta namen je uže najeto stanovanje in razpisano je mesto vrtnarice, kakor drugod poročamo. V posebni okrožnici vabi družbeno vodstvo posamezne podružnice, naj bi napravljale o polnem času veselice ali besede, da bi se množili društveni dohodki, pridobivali novi udje, spleh pa vzbujala in krepčala narodna zavest in požrtvalnost v društvene namene. Vodstvo ni je omislilo tudi vložiti knjižico poštno hranilnice, da bodo podružnice s manjšimi stroški

pošiljale svoj denar glavnemu društvu. Zalevo onih 1400 roditeljev v Trstu, ki so prosili, naj se napravijo take začetne šole, v katerih bi se njih деца poučevala v maternem kot učnem jeziku, vzela je družba v svoje roke.

Vinorejcem poknežene grofije goriške in gradiške naznanja o. k. kmetijska družba v Gorici, da je uže izbran oni odbor, ki bo vodil razstavo goriških vin na letošnji razstavi v Bolcanu (Bozen) na Tirolskem. Odbor imel je uže svojo prvo sejo in je podaljšal obrok, do katerega je mogoče poslati vina o. k. kmetijski družbi v Gorico, do 31. avgusta t. l. Med tem ko se to naznanja vsem vinorejcem v mestu in na deželi, se ob enem uljudno vabijo, da bi se mnogoštevilno oglasili za razstavo in da bi poslali v Gorico uzorce rasnih vin, kakor je bilo uže enkrat v „Soči“ naznanjeno. Rojaki, na delo, da pridobite svojim vinom dobro ime tudi sunaj dežele.

Avstrijski romarji, ki so šli v Lourdes, sbrali so se iz vseh dežel cesarstva. Med njimi je tudi mnogo Slovencev iz rasnih pokrajev. V soboto so došli v Lourdes, v nedeljo so opravljali svoje pobožnosti, v ponedeljek izročili so z veliko slavnostjo prekrasno zastavo, katero so nesli k temu imenitnemu svetišču. V ponedeljek predpoludne bila je pri znani jami (groti) češka in slovenska pridiga; popoldne pri sklopu slavnosti govoril je v nemškem jeziku Slovenec kanonik Križanič iz Maribora. Uboga Francija! torej tudi ti si padla v slovansko žrlo! Lani se jo pridigovalo slovenski le na Barbani v naših lagunah in v Ločniku, letos že v Lourdeau na špranako-francoški meji. Lani sta bila vznemirjena le tukajšnja pobožna papirnata bratca, oznanovalca miru in sprave med deželjnima narodnostima, ki sta se šlevila, tulila in upila, da se tlačijo svete pravice italijanske narodnosti, ako se Slovencev na italijanskih ali postalijanskih (pa vunder avstrijskih!) tleh pridiga slovenski; kaj porečejo pa letos framasonski listi one države, v kateri se je rodilo narodno načelo? Ako Francija letos ne pogine radi omenjenih pridig — pojdeto rakom žvižgat in polžem pet „Freccia“ in „Corriere“.

Kolera v Trstu vedno raste. Od sobote do nedelje obolelo je za njo 15 oseb, od nedelje do ponedeljka 17, od ponedeljka do torka 21, od torka do srede 25, od srede do četrtka 14. Od početka do četrtka obolelo je 295 oseb, umrlo jih je 179, ozdravilo se jih je 58 in toliko se jih še zdravi. Na Goriškem je bil v Cervignanu en sumljiv slučaj, v Komnu pa ni bilo nobenega slučaja, kakor nam je pisalo ondašnje županstvo. Slučaj bolezni v Gradu (Grado) velja zdaj uradno kot korozen, „Corriere“ pa temu ugovarja in navaja svoje razloge. Gotovo je, da oseba v Gradu (19 letna deklina) ni umrla, da boleha na bledici in da je tiste dni pred napadom pila prav mnogo morske vode ter da je jedla pesek in oglje. Če se ji je valed tega želoдец nekoliko omečil, ni čudo.

„Duhovni pastir“, katerega s sodelovanjem več duhovnov uredjuje Anton Kržič v Ljubljani, prinesel je v svojem osmem zvezku po dva cerkvena govora za sedmo, osmo in deseto nedeljo po Binkoštih ter za praznika Marijinega vnebovzvetja in angeljev varuhov. Vrhu tega ima še pregled na slovstvo in apologetičen razgovor: Kaj je človeška duša? „Duhovni pastir“ izhaja vsak mesec v zvezkih po 3 do 4 tiskane pole debelih in stane za vse leto 4 glđ. Naročuje se v „Katoliški bukvarni“ v Ljubljani.

XXIV. LETO

Ascoli

XV. LETO

poslovanja

PICENU

pridobitve po celularnem zistemu.

Tvrška Kamila Alessandrini-ja & sina

SEME SVILODNO

(SVILOPREJKE)

žolttega in belega kokona domačega po celularnem zistemu

pridobljeno na poseben način gojitve-napravljeno po fizijologičnej in mikroskopičnej selekciji pod podvojeno kontrolo imenovanega

Kamila Alessandrini-ja.

UMETNO PREZIMOVANJE.

Kdor hoče nakupiti si avilodnega semena v spomladi l. 1887, naj se obrne na gospoda: ELIJO SCUBLI-JA v Gorici, v Raštelji h. št. 26, ki je direktno pooblaščen, da je pročuje — oziroma da je prepušča do pridelka (proti 5. delu); ali na ANTONA PAHORJA v Opatjemselu. Gospoda izdajeta avilodno seme na rejo, da kupita ves pridelek in da izplučeta po 10 kr. na kilo več kakor bo goriška metá (medja ali srednji kup) in sicer bota to izpolnovala v Gorici na določenem mestu.

Na znanje.

Podpisani raznanja slavnemu občinstvu, da je dne 1. t. m. odprl na Trgu sv. Antona starega tik cerkve skladišče (magazin), v katerem more postreči slavnemu občinstvu s prav dobrim ogljem, lesom in drvimi za kurjavo in to po primernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem.

Gorica, 1. avgusta 1886.

V. DOLENC.

Vrvarnica
Jožefa Barazzetti-ja

pri Soškem mostu, Via Cordalunoli št. 4.
V GORICI,

izdeluje vsakovrstne vrvi (štrike) in vrčice z roko iz same konopnine, močne, trpežne, po najnižjih cenah, ki se ne bojijo tekmecev.

Oznanilo.

Uljudno podpisani gostilničar gostilne

„ALLA LUNA“,
pod kosarno v Gorici

naznanja svojim conjenim gostom, da je dozidal k dosedanji štali še novo, ki ima prostora za 20 konj, da bi prišel v okom pomanjkljivosti, o kateri so mnogi tožili. Ker ima marljivega in izvedenega hlapca, more zagotoviti one, ki bi ga obiskali, najboljšo postrežbo. Njegova klet je vedno preskrbljena z najboljšimi domačimi vini, a kuhinja je pripravna. Nadejajo se obilnega obiskovanja, zahvaljuje se prav presrečno svojim gostom uže naprej.

ANTON CADORINI.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedi, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se to rabijo nekoliko dni, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnije želođčne boleti. Prav izvrstno vstrozajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrih in na vrancl, proti črvesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mesečnih nadležnostih, zoper beli tok, bojazt, zoper bitje srca ter čistijo pokvarjeno kri. One ne pręznjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnicah na svetu; z naročbe in pošiljate pa edino v lekarnici Cristofoletti v Gorici, v Trstu v lekarni C. Zanetti in G. B. Rovis in v lekarni Alla Ma-donna v Korminu. Ena steklenica stane 30 novcev.

Jutrovo olje

proti stanicam, deluje hitro in se rabi po lakem. Priporoča je: A. HERMANEK, drogar v Gorici, Magistratue ulice, št. 5.

TRŽNE AGENTE ZA PISMA NA OBROKE,

kateri hočejo posredovati prodaje postavno dovoljenih srečk proti plačilu v obrokih valed postavnega člena XXXI iz leta 1883, sprejme pod ugodnimi pogoji menjalnica:

Wechselstube der Ersten ungar. Gewerbebank v Budapešti.

Oglasi naj se pošiljajo v nemškem jeziku.

SCHNEIDER für Civil und Militär

M. POVERAJ Sartoria al modello di Parigi.

IZDELUJE vsakovrstno obleko

EDINA

največja in najnovejša krojačnica

in ZALOGA VSAKOVRSNEGA SUKNA

ter gotove obleke za gospode vsakega stanu.

3 metra blaga iz mešane fine volne za eno obleko od 3 g. 50 k. naprej

cela obleka izvrstno izdelana po novi šegi od 9 " — naprej

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejši šegi kroji in poštini cen.

V Gorici, na Travniku, poleg kosarne.

Pristni

ROBORANTUM

(izleček, ki daje lasem rast), Eau de Hibé (tekoče mazilo za kožo) in Hay-Milkon (mleko, ki pomladi lasevje). Zalogo ima A. HERMANEK, drogar v Gorici v Magistratnih ulicah.

Piccoli-eva esenca za želoдец.

G. PICCOLI. Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bolezni, krč, želođčne in premenjavne mrzlice, zabasanje, hemorojide, zlatenice, migrena itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v ikatljicah po 12 steklenic za 1 glđ. 36 novc. Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Gosp. Gabrielu Piccoli-ju, lekarju v Ljubljani

Na zahtevanje potrjujem, da sem Vaš ovet za želoдец, kojega deli so mi dobro znani, v velikih slučajih vspesno rabil proti boleznim v želodcu in zlati žili. Ljubljana, mesec januar 1884.

Dr. Emil vitez Stöckl,

e. k. vladni svetovalec in defelno-sanitetal poročevalec.

Uspešnost tega izvrstnega zdravila spričujejo tudi gg. dr. D. Agostini, dr. Cambon, vitez dr. Goracucci, dr. Pardo — sloveči tržaški zdravniiki.

Podpisani potrjuje, da ima želođčna esenca ljubljanskega lekarja Piccoli-ja hitre in prečadne zdravilne moči. Z njo ozdravelo je mnogo ljudi moje in sosedne župnije; komaj preteče dan, da ne bi kdo prišel k meni, ki me prosil za jedno steklenico želođčne esence, kojih imam vedno nekoliko pripravljenih.

A. Wlasič, župnik-kanonik. Plomin, Primorsko.

Po 15 kr. steklenico prodaja v Gorici lekarna Pontoni, v Tolminu Palisca, v Korminu Franzoni, v Gradišči Coassini, v Gradiški Pasqualis in nahaja se večinom v vseh lekarnah na Tirolskem, v Trstu, Istri in Dalmaciji.